

Istentisztelet és küldetés

Lekció: Lk 9,18-27/Textus: ApCsel 20,1-16.

2017. június 18.

Nagyon kézenfekvő volna azt mondani: Pál apostol troázi igehirdetésének, a körülötte zajló eseményeknek a nagy tanulsága az, *hogy kedves testvérek, soha ne aludjatok el az istentiszteleten, mert ez igen-igen veszélyes lehet, testi és lelki értelemben egyaránt!* Vagy ha valaki ellenkező irányban akar tanulságokat megfogalmazni, akkor azt mondhatja: *Pál esetéből tanulva az igehirdetőknek óvakodniuk kellene a hosszú beszédektől!* - Akármelyik gondolat fogant is meg a szívünkben a történet felolvasásakor, az az igazság, hogy veszélyes dolog ilyen felületes módon belelátni a magunk érzéseit, elvárásait és frusztrációit egy bibliai szakaszba! Pedig mi könnyen belesodródunk ebbe a veszélyes hibába, amikor saját, előre megformált tanulságainkat, igazságainkat akarjuk kihallani az Igéből; ahelyett, hogy őszintén azt keresnénk, mit mond a Szentlélek a gyülekezetnek, Isten mai népének egy-egy bibliai szakaszon keresztül. Mai Igénknek bizonyosan nem az az üzenete, hogy ne aludjatok, vagy ne prédikáljunk hosszan - a Szentlélek ennél komolyabb, mélyebb, valóságosabb igazságokról akar meggyőzni bennünket! Hogy kibontsuk ezeket az igazságokat, érdemes először azt vizsgálnunk: vajon Lukács, aki megírta egy Evangéliumot, majd megírta az Apostolok cselekedeteiről írott könyvet - mit akart mondani? Mi az ő üzenete? Ahhoz, hogy megértsük, mit mond a Szentlélek ma, meg kell értenünk, hogy mit mondott a Szentlélek Lukácson keresztül ott és akkor.

Az előző fejezetben Pál apostol efézusi szolgálatáról hallottunk. Arról is, hogy az Evangélium hirdetése egy nagyvárosi zavargásba csapott át. Innen folytatja Lukács a történetet. A most felolvasott leírás három egységből épül fel. Az elsőben egy több hónapos időszakot tekint át röviden, amelyben Pál apostol Efézusból tovább indul, és számos(!) beszéddel bátorítja a gyülekezetet. A második egységben arról hallunk, hogy útközben megáll Troászban, hét napot tölt ott, tanítja a gyülekezetet. Beletekintünk egy istentiszteletbe, itt játszódik le az Eotikhosz-történet. A harmadik egység ismét egy hosszabb utazás összefoglalása. Az utolsó vers üzenete nagyon fontos: azért siet az apostol, azt célozza ez az egész hosszú utazás, hogy elérkezzen Pünkösöd napjára Jeruzsálembe, mert ott dolga, küldetése van. Ily módon ez a három egység két fókusz helyez elénk ma: **istentisztelet és küldetés**. Istentisztelet útközben. Mert van egy út, egy küldetés – és ezen az úton, menet közben történik az istentiszteletet.

Arról fogunk ma beszélni: mi az Istennek kedves istentisztelet, és hogyan kapcsolódik ez Isten népének, ezen belül a Gazdagréti Gyülekezetnek a küldetéséhez. Három pontban szeretnék erről beszélni:

1. Az istentisztelet feladata,
2. Az istentisztelet munkája,
3. Az istentisztelet csodája.

1. Mi az istentisztelet feladata?

A troázi történésekről írott szakaszban egy istentiszteleten találjuk magunkat. Három fontos elemet említ Lukács ezen az istentiszteleten: **igehirdetés** (Pál „tanított”, „hosszan tanított”, „beszélt hozzájuk”), **közösség** („összegyűltünk”, „együtt vagyunk”), és az **úrvacsora** (azt olvassuk: azért jönnek össze, hogy megtörjék a kenyeret). Ezen keretek között, az istentisztelet ezen elemeinek megélése során történik meg velünk a gyógyítás csodája, a fiú feltámasztása.

Lukács, aki az evangéliumában gondosan leírta Jézus történetét, itt pedig leírja a megszülető egyház, az apostolok történetét; világos párhuzamot rajzol Jézus és az apostol között. Amikor az evangéliumot szer-

keszti, ott is hangsúlyosan ír arról a döntő pontról, amikor Jézus tudatosan, határozottan ráfordul a Jeruzsálembe, a szenvedésbe, kereszthalálra vezető útra – hogy betöltse küldetését, meghaljon a kereszten és feltámadjon a halálból. Az evangélium sok történése erre az alapvető szálra van felfűzve: a küldetése útján megy előre Jézus, és menet közben, de a küldetés fényében és tudatában történnek körülötte az események. Hasonlóan látjuk Pál apostolt, aki szintén Jeruzsálem felé fordul, ahol szenvedés, fogság vár majd rá. És ahogy Jézus a maga útján, úgy az apostol is ezen az úton tanít, gyógyít, szabadítást hirdet, halottat támaszt fel. Érdekes párhuzam még, hogy amint Jézus előre küldi a tanítványait egy helyen, úgy Pál is maga előtt küld egyes munkatársakat. Azért fontos érzékelnünk ezeket a párhuzamokat, mert ezeken keresztül Lukács azt akarja láttatni velünk, hogy az apostol Jézus Lelkének erejével és vezetésével, a Mesterével azonos utat jár be. A küldetésnek ezen az útján van jelen az istentisztelet. S közben Lukács is, Pál is tudja, és nekünk is tudnunk kell, hogy a troászi, meg a gazdagréti gyülekezet, ha hűséges, ugyanezt az utat fogja járni. Jézus követése mindig valamilyen értelemben küzdelemmel és szenvedéssel jár, amint a lekióban olvastuk, Jézus mondja: „aki énutánam akar jönni, vegye fel a keresztyét, tagadja meg magát és úgy kövessen engem!”

Mi tehát az istentisztelet feladata és lényege? Miért gyűlünk össze? Miért találkozik a gyülekezet hétről hétre? Milyen elképzelések, milyen vágyak mozgatnak? Mi késztetett ma arra, hogy idejöjj? Mit vársz? Miért vagy itt? - Az egyetlen helyes, igaz, bibliai, tiszta válasz: azért, hogy azt a küldetést, aminek az útján járunk, betöltsük. **Az istentisztelet megerősít, hogy a küldetést betöltsd!** Istentisztelet és Isten népének a küldetése elválaszthatatlanul egybe fonódik. Isten népe azért gyülekezik össze újra és újra, hogy amikor Istent magasztalja, Isten Igéjét hallja - Vele találkozzon, és megerősödjön arra, hogy az összes többi napon, életének minden idejében a Krisztustól kapott küldetését betöltsse. Az egész életünk, egyénileg és közösségileg egyaránt, erről a küldetésről kell, hogy szóljon, ezt kell, betöltsse - és ennek a küldetésnek a motorja, szívdobbanása az istentisztelet. Idejövünk, itt tárhatjuk fel a küldetés betöltése során szerzett sebeinket, ide hozhatjuk nyomorúságainkat, az Isten-követésben átélt kudarcainkat – mert itt kaphatjuk ezekre Isten bocsánatát, itt kapjuk kegyelmét, erejét. Itt kapunk megújulást, megerősítést, új odaszánást, új lendületet – hogy aztán újra beálljunk és betöltsük a küldetésünket.

Mi történik, ha az istentisztelet leszakad Isten tervéről? Mi történik, ha te nem ezért jöttél ma? Ha nem az határoz meg minket, mint gyülekezetet, hogy van egy Istentől kapott küldetésünk: hogy az egész életünkkel Őt szolgáljuk, és Őt tegyük ismertté mások előtt? Ha ez leszakad, mi marad? Mire van akkor az istentisztelet, ha nem arra, hogy megerősödjünk az Istentől kapott küldetés betöltésére? Akármilyen is marad, az már nem Istenért lesz, hanem miértünk: énközpontú lesz és az énről fog szólni.

Két alapvető iránya van annak, ahogyan az istentiszteletünk leszakadhat Isten tervéről, a küldetésben való megmaradásról. Az egyik a hagyományörzésnek, a tradicionalizmusnak a kísértése. „Azért vagyunk, hogy az atyáink hitét megőrizzük!” A csúnya, gonosz világban akarjuk a nemes örökséget, a magyar református kultúrát fenntartani, miközben mélyen fájjaljuk, hogy a körülöttünk lévő egész világban darálódik le minden, ami ennek a kultúrának a része. Küldetésnek tekintjük, hogy megőrizzük azt, amink van. És miközben ebben van valamennyi igazság, hiszen a hit valóban átadatik egyik generációról a másikra, a keresztyén egyháznak nem az a küldetése, hogy múzeum legyen! Ez alapvető céltévesztés! Mondhatod persze, hogy a gazdagréti gyülekezettől távol áll az, hogy ilyen tradicionalista közösség legyen – de gondold végig: egyéni szinten hogyan jelenik ez meg? A tradicionalizmus az oszlopos tagok kísértése. A presbitereké, a házcsoport-vezetőké, a szolgálatvezetőké. Ha oszlopos tag vagy, lehet, hogy (nem tudatosan) azért jössz a gyülekezetbe, mert azt éled meg, hogy itt számítás, hétről hétre megerősödsz abban, hogy te itt vagy valaki, fontos vagy, természetes a jelenléted, számít a jelenléted, fenntartod ezt a gyülekezetet – és ez jó érzés! Súly van a jelenlétednek, befolyásos vagy, vezető vagy. Általános jelenség az, hogy minden ilyen élethelyzetet egy idő után belsőleg arra kezdünk használni, hogy megerősödjünk ön-

nön fontosságunkban, jelentőségünkben. Saját legitimitásunk tudatának a fenntartására használjuk a közösséget – miközben rég elfelejtettük, mire adatott maga a közösség és miire küldetett.

A másik kísértés a saját személyes vallásos spirituális igényeink kielégítése. Miért jöttem ide ma? Mert ma szükségem van valamire. Miért nem voltam múlt héten? Mert a múlt héten nem éreztem, hogy szükségem volna valamire. Jövök-e jövő vasárnap? Az attól függ, hogy lesz-e éppen szükségem valamire. Ha lesz lelki igényem, eljövök, mert kapni akarok; ha meg nem lesz lelki igényem, akkor nem jövök, mert nem akarok kapni. Mert akkor másra van igényem. Ez a kísértés inkább jellemző a gyülekezetünkre, mint a tradicionalizmus. Az istentiszteletre alapvetően nekem van szükségem valamilyen módon. Az istentisztelet dolga, hogy betöltsön, feltöltsön, inspiráljon, hogy egy kicsivel jobban, gördülékenyebben, hatékonyabban végezzem azt, amit egyébként istentisztelet nélkül is végzek az életemben. Meg se hallom, fel se merül, hogy azt keressem: vajon mi lehet Istennek a terve, a gondolata az életem, a mindennapjaim rendeltetéséről, küldetéséről, a családomról, a munkámról.

Az istentisztelet feladata tehát, hogy megerősítsen a küldetésben. Mi a küldetés? Istenért élni az egész életünkben. Mi a te narratívád erről? Fontos ember vagy az istentisztelet által? Lelki igényeket elégítesz ki az istentisztelet által? Gyere azért, hogy Isten megerősítsen a gyülekezet közösségével együtt arra, hogy Neki éljünk, Vele éljünk és minden részén az életünknek Ő legyen jelen! Ez az istentisztelet igazi feladata.

2. Az istentisztelet munkája

Ahhoz, hogy az istentisztelet erőt adjon a küldetés betöltéséhez, nem spórolhatjuk meg azt, amit most itt az istentisztelet kemény munkájának nevezek.

Érdekes, hogy bár a troászi istentiszteleten történik egy feltámadás-csoda, az egész leírásban mégsem ez a csoda van a középpontban, hanem a tanítás, a közösség, és a kenyér megtörése! Vannak olyan újszövetségi történetek, ahol Jézus tesz egy csodát, és ez a csoda áll a középpontban. Azt jelzi: Isten ereje jelen van Jézusban. De ahogy ezt a leírást olvassuk, azt látjuk, hogy Pál tanít, tanít, tanít; megnyújtja a tanítást; szegény gyerek leesik, meghal, Pál imádkozik érte – pont. Nem tudjuk meg, mi történik vele. Pál újra tanít, tanít, tanít; majd a végén szerepel egy megjegyzés: különben pedig megvigasztalódtak, mert a gyereket élve hozták fel. Értitek? Nem a csoda áll a központi helyen az istentiszteletükön, hanem a tanítás.

Ezért én is erről a három dologról szeretnék beszélni az istentisztelet munkája kapcsán: tanítás, közösség, úrvacsora.

Tanítás. Az apostol először éjfélig hosszabbítja meg a tanítást, majd a fiú feltámasztása után egészen virradatig beszél a gyülekezethez, mielőtt útnak indul. Érezzük: mennyire sürgető, mennyire fontos Pálnak, hogy tanítson, hirdesse az igét! Ez a szó szerepel ott: a logosz, az Ige, az Isten igazsága! Ez a tanítás nyilván nem hat-nyolc órás monoton beszédet jelentett, hanem ebben benne van az érvelés, az együtt gondolkodás – mint egy bibliatanulmányozás nálunk. Az is egyértelmű, hogy itt most azért is nyújtja meg Pál a tanítást hajnalig, mert tudja, hogy ez az utolsó találkozása a troászi gyülekezettel, nem fogja őket többé látni az életben. De nemcsak az útnak ezen a végső szakaszán, hanem egész szolgálata alatt, az összes levelében azt láthatjuk, hogy Pál apostolnál mindig a Krisztusban való tanítás áll a középpontban.

Mit feltételez ez a sok tanítás a gyülekezet részéről? Odaadást, időt, figyelmet, együttgondolkodást, energiát. Oda kellett tegyék magukat, hogy befogadják az igazságot, meg kellett fizetniük az árát annak, hogy a tanítás, az igazság, a logosz formálja őket! És ez nem csak a troászi gyülekezet életében van így! Amikor megszületik a keresztény gyülekezet Pünkösöd után (ApCsel 2.) Jeruzsálemben, akkor is azt olvassuk, hogy

„a tanítványok kitartóan (kitartóan!) részt vettek az apostoli tanításban” – meg a közösségben is, meg a kenyér megtörésében is.

Ez az istentisztelet munkájának az egyik dimenziója. A gyülekezet részéről a tanítás, az igehirdetés tudatos, szándékos, alázattal történő befogadása. Azért alázattal, mert ez az Isten Igéje. A tanításban, az igehirdetésben Isten igazságát fogadjuk magunkba. Isten igazságát engedjük mélye szállni, nem csak az értelmünkbe, hanem az értelmünkön át, azon túl a szívünkbe és az akaratunkba. Mindig ez a bibliai tanítás célja: hogy az Isten igazságát úgy ragadjam meg, hogy beledolgozzam az értelmembe, a szívembe, a lényembe, a Szentlélek alászálló jelenlétében. Hogy a Lélek ereje által az igazság, a tanítás egészen mélyen átjárjon. És ezzel neked is dolgod van, nem csak nekem! Mennyivel több ez, mint egyszerűen csak úgy hallani valamit! Nem! Az kell, hogy egészen mélyen átmosson. A legtöbben tudjátok, milyen az, amikor egy csendesnapon, hétvégén, egy táborban jobban ki tudjuk tenni magunkat Isten Igéjének. Amikor folyamatosan kapjuk Isten Igéjét, más emberként jövünk el a végén, mert átmos Isten igazsága. Erre újra és újra szükségünk van! Szükséges dolog újra és újra hallanod, még ha tudod is már (persze, hogy tudod, ez nem új információ!) - de hallanod kell, hogy kié ez a világ! Szükséged van rá, hogy újra és újra átjárjon az igazság arról, hogy van egy Teremtő, aki létre hívta ezt a világot, és benne téged, és hogy te teremtmény vagy. Nem vagy isten, és nem vagy egy jelentéktelen semmi! Hanem van egy Isten, aki szerető, hatalmas, jó; akihez te mint teremtménye kapcsolódsz; és ha megismerted Krisztust, akkor megváltottjaként a gyermeke vagy. Szükségünk van az igazságot újra és újra magunkba fogadni arról, mit jelent például az, hogy „férfi” és „nő” – egy olyan korban, olyan kultúrában, ahol totálisan kezd széthullani ez a kérdés! Istennek azonban van egy rendje, egy elképzelése, egy fölhatalmazó igazsága, ami egy gyógyító igazság: hogy *van* férfi és *van* nő. Újra és újra hallanunk kell, hogy Krisztusban Isten hogyan gyógyít, hogyan szabadít, hogyan áll mellénk a küzdelmeinkben. És hogy mit jelent a munka, és mit jelent a pihenés Isten rendjében. A tanításban Isten igazságát vehetjük magunkba arról, hogy mi ez a világ, hol van a mi helyünk benne, mi az ember dolga. Férfi, nő, munka, pihenés – az egész életet Isten igazsága formálja meg.

Tudom, hogy mindezt el tudod mondani, ha egyszer megtanultad, vagy nem keverték végletesen össze benned mindezt. De azt is tudom, hogy pontosan érted: nem elég mindezt tudni elmondani. Nem is azért kell újra és újra elmondani, mert különben mint ismeretet elfelejtenénk; hanem azért, mert hiába tudjuk ezeket az igazságokat, a szívünk nem ezek szerint működik. Elhajlunk az isteni igazságoktól, mert egy olyan világban élünk, ami ugyanekkora erővel nyomja át rajtunk a maga igazságát, vagy a maga valótlanosságát képeken, üzeneteken keresztül. Azon keresztül, ahogy strukturálja a munkahelyet, ahogy jelen van a családban. Egy csomó hazugság és hamisság száll be az értelmünkbe, a szívünkbe, a lényünk legmélyére. Ha ezt valamilyen módon az isteni igazságnak az ereje nem ellensúlyozza és nem hív mindig újra vissza bennünket, akkor lehet, hogy a szánkkal még tudjuk, hogy mit vallunk igazságnak Istenről, de a szívünk, a gondolkodásmódunk, a lényünk egészen másként működik.

Közösség. Minden igazság, de különösen a bibliai igazság egy közösségben ölt testet. A bibliai igazság nem egy elvont absztrakció, amit megtanulunk; hanem életet formáló igazság, ami egy közösségben ölt testet, mert az ember soha nem egy szál magában áll. Mint ahogy nem egy szál magunkban kapjuk a valótlanosságokat sem, hanem a közösségnek, a társadalomnak a részeként. Nem tudunk belőle kibújni. Az igazság magunkba fogadásában és megélésében egymást bátorítjuk, erősítjük, intjük: ez a keresztény gyülekezet. A közösség munkája az istentisztelet munkájának a része – és ez munka! Összegyülekezni hétről hétre ehhez valamit otthon kell hagyni, valamiről le kell mondani. Ezer más dolgot csinálhatnánk vasárnap délelőttünként! Amikor Isten népe összegyülekezik, abban mindig ott van ez a dimenzió. Néha kifejezett lelki munka elhordozni az embert, aki melletted van a gyülekezetben. Van, akit szeretsz, őt nem nagy munka elhordozni; mást meg nem annyira szeretsz: munka találkozni vele. De egy test vagytok a Krisztusban! Ha nem szereted, nem vagy vele jóban, rendezni kell vele a kapcsolatot, mielőtt úrvacsorázni kijössz – ez

munka! El kell hordozni egymást, ez is munka! Ismeritek a mondást: a barátokat magad választod, a családotad nem. Nos: a keresztény gyülekezet az a családod. Ne te válogatod össze. S ha dolgoznod kell ezzel, tudd: a közösség munkálása az istentisztelet munkájának a része.

Úrvacsora. A kenyér megtörésében jelenik meg a közösség és az igazság, a logosz. Az igazság Krisztusban, az eljövételében, a halálában és a feltámadásában annyira valóságosan jelen van, hogy a Szentlélek erejében a kenyér és a bor által Őt Magát vesszük magunkba, Aki a lényünk mélyébe száll. És a jó hír: ez arról is beszél, hogy ahol újra és újra elhajoltunk az igazságtól, összekevertük az életünket, vétkeztünk, vagy másokat megbántottunk, visszajöhetünk Jézushoz, akinél igazság, bocsánat, kegyelem, megmosatás, helyreállítás, megújulás van.

Nagyon fontos dolgot szeretnék itt mondani. Ha az istentisztelet munkáját végezzük, és az Isten igazsága elkezd minket formálni (ez határozza meg Isten népét: nép, amelyet az Ő igazsága formál), akkor olyan közösséggé leszünk, amely összeütközik a világgal. Ez a keresztthordozás. „*Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, kövessen engem!*” - mondja Jézus. És amit mond, az visszafelé is igaz. Ha elzárkózol az istentisztelet munkájától, ha csak úgy ímmel-ámmal akarod magad kitenni a tanításnak és a közösségnek, akkor nem arról beszél-e ez, hogy nem akarsz árat fizetni a Krisztus-követésért? Mert azt gondolod (okkal!), hogy ha engeded, hogy ez az igazság megformálja az életedet, akkor összeütközésbe kerülsz majd a környezeteddel. Feszültség lesz, és keresztthordozás. Lehet, hogy olyan istentiszteletet szeretnél, ami egy kicsit inspirál, egy kicsit feldob. Kellőképpen hosszú, és kellőképpen rövid. De mélyen ne formáljon át! Mert ha mélyen átformál, az fájdalmas. Igen! Ha mélyen Krisztus-követővé formálódik a gyülekezetünk, az összeütközéseket fog hozni és fájdalmakat! Ez az út Jeruzsálem felé – mint Jézusnak, Pálnak, a troásziaknak, úgy nekünk is! Ha merjük vállalni a Krisztus-követés árát, akkor érkezik el az istentisztelet csodája.

3. Az istentisztelet csodája.

Az istentisztelet csodája Troászban és minden istentiszteleten, hogy ott a feltámadott Jézus megjelenik. Lukács több ponton is ráirányítja erre a tanítványok figyelmét. „A hét első napján összegyülekeztünk” - így kezdi, mint ahogyan a feltámadás-történetben is olvassuk: a hét első napján együtt voltak a tanítványok. A felső szobában vannak itt együtt a troásziak, mint ahogy a felső szobában voltak együtt a tanítványok is, és várták a Szentlélek eljövetelét. A kenyér megtörésére jöttek össze Troászban, mint ahogy a kenyér megtöréséről ismerték fel az emmausi tanítványok is Jézust. A feltámadás története Jézusé. Értitek? Jézus van jelen! Az az istentisztelet csodája, hogy Jézus van jelen – és ennek a csodának a pecsétje Eothikosz feltámadása.

Két paradoxont kell itt látnunk. Az egyik, hogy amikor a feltámadás és a gyógyulás erői jelen vannak egy istentiszteleten, egy keresztény közösségben, az nem jelenti azt, hogy a küldetés ne szenvedésen és keresztthordozáson keresztül vezetne a feltámadás felé. Nem szabad azt feltételezni, hogy ha jelen van Isten ereje, ha szabadulást, megtérést, megújulást, gyógyulást munkál emberekben lelki, érzelmi vagy testi értelemben – az azt jelentené, hogy az Isten jelenlétében élő gyülekezet, az életünk ne menne a világgal való összeütközés felé. És ez visszafelé is igaz. Csak akkor adatik a gyógyulásnak a jele, az ereje, az istentisztelet csodája a feltámasztott Krisztus valóságában, ha megharcoljuk a harcot és vállaljuk a keresztet, a szenvedést, a sötétséget, a nyomorúságot.

Két istentiszteleti élmény jött eléem, ahogy ezen gondolkodtam. Az egyik több mint húsz éves emlék, amely egy afroamerikai gyülekezetbe vezet Seattle-ben. Azon a két és fél órás istentiszteleten kb. ezer ember volt jelen. Ebben a fekete gyülekezetben éreztem egy nagyon tudatos kapcsolódást az afrikai múlthoz,

az ő rabszolga múltjukhoz. Volt egy nagy molinó, ami arra emlékeztette a gyülekezetet, hogy a milliókból, akiket Afrikából Amerikába hurcoltak rabszolgának, 75% meghalt az úton, az Atlanti óceánon, és a hulláikat a jeltelen óceánba dobálták. Ez az ő történetük. Ezt követte az élve megérkezők rabszolga múltja Amerikában, majd a rabszolgaság eltörlése után is rengeteg elnyomás, diszkrimináció. Ebből a múltból jöve a gyülekezet egy része rendkívül képzett, jómódú volt, a másik része a bűnözésből jött szegényen és megtörtén. A történelmük velük él – és éppen ezért, mivel ebből a mélységből jöttek Isten elé, úgy imádkoztak, úgy énekeltek, úgy hallgatták az Igét, a szinte rapperként mozgó prédikátorokkal az élen, mint akik számára Isten, az istentisztelet, a tanítás, a közösség és az úrvacsora: élet-halál kérdés! Amikor elemi erővel, mindenét odaadva kiált egy nép Istenhez.

Azért jutott eszembe ez az emlék, mert néhány hónapja a VIII. kerületben jártam egy nagyon más jellegű gyülekezetben, a „Te meg én” nevű közösségben, református gyülekezetplántálás gyümölcse. Cigányok és magyarok voltunk ott együtt, kb. 15-20-an bezsúfolódva egy pici szobába. Nincsen profi dicsőítés, mint a feketéknél volt, a teremben drogdílerrek, futtatók. Egy részük megtért, egy részük nem. Elhangzott két fantasztikus igehirdetés. Azért kettő, mert két pásztor közül az egyik felkérte a másikat, nem szeretne-e valami bizonyágtételt mondani. Az elmondott egy olyan prédikációt, amellyel, cigány emberként lesöpört volna egy csomó református lelkészt. Utána a pásztor, aki készült, szintén elmondta a maga szolgálatát – és hallgatták figyelemmel! Bennem ott jelent meg újra ugyanaz az érzés, mint a fekete gyülekezetben: ezek az emberek a mélységükből kiáltanak Istenhez. Ezek tudják, mi az istentisztelet munkája, tudják, mi az a tanítás, ami megformál, tudják, mi az ára a közösségnek. Miközben küszködnek ők is ezer bajjal.

Nem gondoljátok, hogy mi itt nagyon jól vagyunk tartva? Nagy jóllakottságban csak csipegetünk a lelki desszertes tálról? Milyen az istentiszteletünk? Kereszt nélkül nincs jézusi erő. Jézus a mélységbe, a sötétségbe szállt le a kereszthalálban, majd feltámadt a mélységből, hogy vele együtt mi is, ezt az utat járva, jelenlétének a csodájában éljünk.

Ezért: akármilyen nehézséged van, ne takard el Istentől, hanem tárd fel egészen valóságosan Istennek!
Másodsor: hidd el, hogy ahol a nehézség, a keresztség, a fájdalom, a sötétség van az életedben, ott adatik a feltámadásnak és a kegyelemnek az ereje, abból fakad majd az élet.
Harmadsor: ebből kapsz erőt a közösséget is munkálni, elhordozni, szeretni.
Negyedsor: így tudjuk betölteni a küldetésünket, amire Isten egyen-egyenként és közösségként is elhívott minket.

Ámen

(Lovas András)